

צַעֲדָנוּ כּמַעַט עַד פּבְּרוּאָר

וְרֹד תִּינוּקֵי נֶשֶׁךְ בְּכַחַל הַנְּסוּג וְקֶצֶף
נֶאֱחָז בְּרֹאשֵׁי הַצְּרִיחִים. גּוֹפֶה בְּמִטָּתוֹ
הַתְּהַפֵּךְ עַל חֲלִיו וְהַקֶּר נִכְרָךְ סָבִיב הַצּוּאָר
כְּצִעִיף. בְּלִי מְטִירָה, בְּלִי כּוֹבֵעַ, צַעֲדָנוּ
בְּכוּוֹן הַמִּנְגֵּד. צַעֲדָנוּ כּמַעַט עַד פּבְּרוּאָר.
לִהְיוֹת אֶתְךָ בְּאוֹר הַכְּשׁוּפִי.
לֵאכֹל פְּרוֹת קְרִירִים.
הֶבֶל פֶּה מֵתוֹק נִכְרָךְ סָבִיב הַצּוּאָר.

הֵי־רַח טָבֵל בִּי אֶת פָּנָיו וְהַתְּכַסָּה אֲבַעְבוּעוֹת
אוֹ אוֹלֵי לְהֶפֶךְ. מִכָּל מְקוֹם אֵינֶנִּי רוֹדֶפֶת עוֹד
אַחֲרֵי תַפּוּחִים עִם זָנָב וְהָאֵשׁ בְּחִלּוֹנִי
עוֹמֶדֶת. לֹא נוֹדֶדֶת. מְסוּר לְעֶצְמוֹ הַסְּבוּךְ.
קִטְטָה בַּתְּבָה. חֲבֵרָה יְקָרָה, בְּלַעֲדִית,
חַפּוּיָה. לְשִׁמְעַת אֶת פַּעֲמוֹן הַבְּדִיל בְּגִרוֹנָה
אֲנִי עוֹד יְכוּלָה. לְמַעַנָּה עוֹמֶדֶת,
לֹא נוֹפֶלֶת. הַרוֹצֶחֶת רוֹחֶצֶת
אֶת פְּצָעֶיהָ בְּשִׁקָּט. תֵּאֱסֹרֹן מִתְמַעֵט,
קוֹרוֹת נִפְרָדִים. מִצְּבִי יִצְבִּי כָּעֵת, בְּהַחֲלֵט.

אורות מכים בחוץ והילון לא מוסט. שלד המתכת
של העננים מתחכך באנטנה שעל הגג. ויש עץ ולו
שרירי ענפים מתפתלים, ננעצים כמו מבטי מציצים
מן העבר השני של החלון. בחדר עולה הפכפוף האים
על גדותיו. פרח קצוץ הוא שבוי המלחמה שלי. ואין מלאכים,
שום כשוף לא יתיר את השלשלת. חיה קטנה חולמת
על מה. בקרוב יעלה חשך חדש. על דם שמתחיל לדבר,
ללכת. ועל פרח פוקח את עיניו

הקולות הקרועים, הקטועים, מגיעים מבעד לצפירת הרחוב.
גלגל ענק מסתחרר בכח הרוח. אנשים יורדים ומתחלפים.
משאית זבל רודפת אחרי המאחרים. ריח גופים רטב,
קורים מתוחים מתמרור לתמרור. יש מי שמתמוטטים
במעבר החציה. אחרים פותחים רוכסנים, מלחלים מטבעות.
מקוששים משלש צל. מדי פעם איזה עץ מתלקח.
פקח מושך בחוט הקשור לצוארו והעץ מקפל בנימוס
את הלהבה פנימה. אנשים נפִלטים מגרונות אוטובוסים,
הופכים לאות רי"ש. מתגוננים מול שמש קשה.
בקומת נצח תשיעית יש מרפסת. והקולות בוקעים ומגיעים
מתוך הכלוב הגבוה. כמעט בלתי נראה, אבל הוא שם,
מעל ראשי האנשים.

הַאֲמַת הִיא שְׁוָה כָּבֵד לֹא בִידִי. וְאוֹלֵי מֶאֶז
וּמַעוֹלָם הָיָה תְלוּי בְּבֵית שֶׁל מִישָׁהוּ אַחֵר.
צוּרָה אַרוּגָה מְתִישָׁבֶת כְּפּוֹפֶת אָנוּשׁ
מֵרֵב חֲלוֹנוֹת, תַּת־מוֹדֵעַ מִשְׁתַּנְּפֶת בְּשִׁמְשׁ.
בְּכָל זֹאת חֲשַׁבְתִּי לְכַתֵּב עֵקֶב צִיּוֹר
אֲגַב תִּיּוֹר. לֹא בְדִיוֹק הַתְּגָלוֹת, בְּעֶצֶם פֶּתַח
מִלְכָּסֵן אוֹ מִלְבֵּן מִנַּח עַל גְּבִי מִלְבֵּן, פָּגִיעַ
לְכָל זֶרֶזִיף. בְּסוֹף נוֹתֵר קִנְבֶּס עִם אַרְבַּע פָּנוֹת.
כְּתָמִים גְּמֻלּוֹנִיִּים. וּבְשׁוּלֵי הַשּׁוּלִים
עֲמָדוֹ הַמְּלִים. אֵיךְ קָרָאוּ לְצִיּוֹר?
בְּוֹדָאֵי שְׁאֲנִי זֹכֶרֶת. תְּמוּנָה כְּזוֹ לֹא שׁוֹכְחִים.
שֵׁם הָאֶמֶן הָיָה גִרְשׁוֹן.
שֵׁם הָאֶמֶן הָיָה גִרְשׁוֹן.
וְשֵׁם הַצִּיּוֹר: כֵּן תּוֹיִם לְצִיּוֹר